

HENKISEN TIEDON EDELLYTYKSET

Pekka Ervastian esitelmä 13.2.1927

Kaikkina aikoina, niin voimme käytännöllisesti katsoen sanoa, ovat useimmat ihmiset uskoneet, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen ja että siis on olemassa näkymätön henkimaailma tämän näkyväisen maailman ohella. Tähän uskoon lukeutuvat vielä tänä päivänä useat ihmiset, mutta useimmat ihmiset ovat myöskin tyytyneet sanomaan, ja varsinkin ehkä meidän päivinämme, myöhemminä aikoina, että nämä asiat ovat ja jäävät käsityksiksi, niistä ei voi mitään tietää. On uskottu erilailla ihmisen kuolemanjälkeisestä elämästä. Kaikkialla on myös kerrottu siitä jotain; ei ole ainoastaan tyydytty sanomaan, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, vaan on myöskin kuvattu hänen olotilaansa ja muutamain paikoin ja muutamain ajoin on uskottu, että ihminen jää tuohon henkimaailmaan, kun hän on kuollut, niinkuin kristikunnassa uskotaan ja toisin ajoin on uskottu, että ihminen viipyy henkimaailmassa vain jonkun aikaa palatakseen siitä taas maan päälle. Mutta kuten sanottu, vaikka näitä asioita on kuvailtu hyvinkin elävin värein, niin useimmat ihmiset ovat vakuutettuja siitä, että niistä asioista ei voida mitään tietää, ne ovat ja jäävät uskon asioiksi. Sentähden on yleensä käsitetty, että uskonto on jotain, joka koskee juuri näitä henkimaailman asioita ja joka itsessään on vain uskon asia. Mutta kun me teosofisina tutkijoina olemme luoneet katseemme vanhoihin sivistyksiin ja vanhoihin uskontoihin ja tutkineet niiden alkuperäisiä kirjoja ja niiden perustajien elämää ja perustajien sanoja, niin olemme tulleet vakuutetuiksi siitä, että kaikki nuo suurimmat ihmiset, jotka ovat maan päällä esiintyneet, jotka ovat uskontoja perustaneet ja jotka ovat niiden salaisuuksiin syvästi eläytyneet, kaikki nuo ovat vakuuttaneet ja sillä tavalla voi tänä päivänä yksi ja toinen vakuuttaa, että on olemassa jotain tietoa, jota ihminen voi saavuttaa. Se tieto on tietoa Jumalasta. Se

on tietoa Jumalasta eli Totuudesta, niinkuin myös sanotaan. Se tieto tekee ihmisestä uuden merkillisen olennon, sillä kun hän oppii Jumalaa tuntemaan ja oppii totuuden tietämään, niin silloin häneen astuu, niinkuin sanotaan, ikuinen elämä, tai hän itse astuu ikuiseen elämään. Silloin ijankaikkinen on avautunut hänelle ja ijankaikkinen elämä on hänessä syntynyt. Tämä on erinomaisen suurenmoinen, korkea ja merkillinen prosessi, niin vakuuttavat kaikki ihmiskunnan suurimmat olennot ja meidän täytyy sanoa, että nekin ihmiset, jotka ovat tämmöisten kokemusten ulkopuolella, mutta jotka ajattelevat asioita, siis niinkuin voisimme sanoa filosofit, hekin tuntevat, että tämmöistä tietoa he voisivat ymmärtää ja semmoisen tiedon pätevyyttä, mutta tietysti eivät oleta, että sellainen tieto olisi mahdollinen. Tietysti se on vain mielikuvitusta, mitä nuo merkilliset ihmiset ovat kokeneet, tietenkin siinä luonnollisesti on ollut mielikuvitusta, ei se ole voinut olla todellista tietoa, he nimittävät sitä tiedoksi, mutta tietysti se on kuviteltu asia, jonka nojalla he luulottelevat, että he ovat oppineet Jumalaa tuntemaan. Mutta hyvinkin merkillinen ja ihmeellinen on tuo asia, sangen erinomaista olisi, jos ihminen voisi päästä sellaiseen tietoon, sillä filosofit voisivat teoreettisesti tätä ymmärtää. Filosofithan jakavat maailman, niinkuin jokainen ihminen tietää kahtia, he puhuvat aineesta ja hengestä. He puhuvat aineellisesta, näkyväisestä, ilmenneestä maailmasta ja sitten hengestä, hengen maailmasta, juuri tajunnasta. He sanovat, että kaksi on tässä maailmassa, jota ei voi kieltää, aine, joka on ulottuvainen, joka voi liikkua ja sitten tajunta, joka on ihan toisenlainen totuus, tajunta, joka toimii aineessa ja aineen välityksellä, mutta joka on niin toisenlainen todellisuus, että se on salaisuus filosofin mielestä ja eivät ymmärrä, miten nämä kaksi todellisuutta suhtautuvat toisiinsa. Mehän tiedämme, että filosofit ovat juuri sillä kysymyksellä vaivanneet päätään, kysymyksellä millä tavalla tajunta voi vaikuttaa aineeseen ja ilmetä aineen avulla ja sentähden tiedämme, että jotkut filosofit ovat tulleet materialisteiksi ja

sanovat, että se on tulos aineen liikunnosta ja materialistit uskovat, että on olemassa vain yksi todellisuus, aine; tajunta on siinä syntynyt. Se on niinkuin neste, joka on erittynyt. Se on aivoista erittynyt tuo tajunta, samalla tavalla, kuin paljon muutakin ihmisen ruumiissa erittyy. Sillä tavalla ovat materialistit arvostelleet ja heidän mielestään on arvoitus silloin ratkaistu. Mutta ne taas, jotka ovat ajatelleet hiukan tarkemmin, jotka ovat ajatuksissaan ottaneet enemmän asioita huomioon, ja jotka siis eivät ole materialisteja, he ovat pakoitettut nauramaan materialisteille. Nämä ihmiset sanovat, että tajunta on jokin todellisuus ja tajunta ei ole voinut aineesta syntyä. Nehän ovatkin niin erilaisia todellisuuksia, sillä aine on ulottuvainen, se on paikasta ja ajasta riippuvainen, mutta tajunta ei ole ulottuvaisuudesta riippuvainen, ei tajunta ole ajasta ja paikasta riippuvainen, tajunta voi juosta kuinka pitkälle tahansa tässä avaruudessa paikasta riippumatta, se voi mennä taaksepäin muistissaan entisaikaan, se voi päästä selville vanhasta ajasta ja se voi katsella tulevaisuutta, katsella esiripun taakse, katsella mitä tulee tapahtumaan. Tajunta on aivan merkillinen todellisuus, aivan toinen kuin aineellinen todellisuus. Näin sanovat nämä filosoofit, jotka ajattelevat ja tietävät, ettei ole kuviteltavissa, että tajunta olisi voinut syntyä aineesta. Mutta koska tajunta on niin perin erilainen todellisuus kuin aine, niin kuinka on niiden suhde toisiinsa ymmärrettävä? Minkälainen saavutus, sanovat nämä filosoofit, olisi, jos ihminen voisi päästä tietoon tajunnasta, jos hän voisi ratkaista tajunnan probleemin, jos hän voisi murtaa aineen kahleet ja tulla rajattomaksi eläväksi tajunnaksi, jos hän voisi ratkaista absoluutin probleemin? Ei voi olla muuta kuin yksi ainoa todellisuus, joka ilmenee kahdella tavalla, niinkuin jotkut filosoofit sanovat, esim. vanhat indialaiset filosoofit. Me tulemme kuin temppeliin, kun lähestymme vanhaa indialaista filosofiaa, kun hän sanoo, että yksi on ehdoton, yksi absoluuttinen elämä, se ilmenee henkenä ja aineena, tajuntana ja ilmenneenä muotona, mutta yksi on todellisuus takana. Jos ken todellisuuden voisi

tietää, niin silloin tietysti olisi ratkaissut tajunnan olemuksen ja silloin on ratkaissut aineen olemuksen. Ja kun jotkut ihmiset ovat sanoneet, että he ovat oppineet tuntemaan Jumalaa, he ovat päässeet tietoon Jumalasta, totuudesta, niin he ovat juuri tarkoittaneet tätä, he ovat osanneet ratkaista tajunnan arvoituksen. Mitä nimitämme Jumalaksi? Nimitämme juuri tajuntaa, tajunta on ilmennyt Jumala. Tajunta on ajatus, tajunta on järkeä, tajunta on tahtoa, tajunta on se elämä, joka on aineen sisällä ja vaikuttaa aineessa. Jos todella voi päästä Jumalan tietoon, Jumalan tuntoon, niin silloin on ratkaistava olemassaolon arvoitus. Tämän filosoofit myöntävät, mutta he luonnollisesti epäilevät, että sellaiseen lopputulokseen voisi päästä ja sitten tietenkin yleensä kaikki ihmiset ja filosoofit nauravat kaikenlaiselle muulle tiedolle. He eivät voi käsittää tietoa, kuin mahdollisesti tällaista filosoofista, synteetistä tietoa, tajunnasta ja Jumalasta, tai tietoa näkyväisestä maailmasta. Mitään muuta maailmaa he eivät ymmärrä. He eivät ymmärrä oikeastaan muuta olemassaolosta. Jos ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, silloin hän tietysti on olemassa, jos hänen tajuntansa jää, jos se voi olla olemassa tajuntana ilman fyysillistä ruumista, niin silloin hän voi olla olemassa kuoleman jälkeen, mutta se on hyvin problemaattinen asia. He eivät voi ymmärtää mitään sellaista, sillä heidän mielestään tajunta on sidottu aineeseen; tajunta ilmenee aineen välityksellä ja kun aine lakkaa olemasta, niin tajuntakin häviää, ja sentähden fyysilliseltä kannalta on varminta olla epäilevällä kannalla minkään kuolemanjälkeisen elämän suhteen. Eihän yksilöllisyys voi jäädä olemaan, kun se aine häviää, jonka välityksellä persoonallisuus on elänyt ja ilmennyt. Mutta kuitenkin on kaikkien aikojen usko ollut, että ihminen on sittenkin olemassa. Kaikkien aikojen usko on, että henkimaailma on olemassa. Ja filosoofit nauravat henkimaailmalle. Vieläkö tässä pitäisi ruveta uskomaan kummituksiin henkimaailmassa. Filosoofit eivät voi sellaiseen uskoa, se on kaikki vain lastenkamarisatuja, useat ovat leikkikalut ihmisellä, kun ihminen

on vielä lapsen tasalla. Ihmisellä on luontainen halu olla olemassa edelleen. Minä en tahdo kuolla kuolemassa, minä tahdon yhä vielä olla, se on luontainen itsekkyyks ihmisessä ja sentähden hän kuvittelee, että hän on olemassa kuoleman jälkeen. Meidänkin kristinuskossamme on aina ajateltu, ettei tästä asiasta voi mitään tietää, vaan täytyy vain uskoa. Kristitty voi puhua siitä, että Jumalan voi tuntea, voi oppia tuntemaan taivaallista Isää, mutta ei voi kuitenkaan tietää mitään kuolemanjälkeisestä ajasta, vaan täytyy uskoa mitä pyhässä kirjassa on sanottu. Niin on väitetty kristinuskossa pitkin vuosisatoja ja sentähden on tämä vakaumus kasvanut ihmisiin, että tietoa ei ole, vaan ainoastaan uskoa. Nyt tiedämme, että meidän aikamme, aivan nyt viimeisinä kymmeniä vuosina, sanokaamme viime vuosisadan puolivälistä lähtien ja varsinkin viime vuosisadan viimeisellä neljänneksellä, kun Madame Blavatsky pani alulle teosofisen liikkeen, niin meidän aikamme on ruvennut ajattelemaan ja levittämään käsitystä, että tietoa on saavutettavissa myöskin tällaisista asioista, kuin kuoleman jälkeisistä. Tietoa on saavutettavissa myöskin henkimaailmasta. Se on hyvin merkillinen väite ja tietysti useimmat ihmiset, sivistyneet ihmiset lykkäävät tuon väitteen luotaan. Kuinka tämä olisi mahdollista tämä kaikki. Mutta luonto itse on tehnyt vastarintaa ja on noussut huutamaan: Huomatkaa, on olemassa tietoa taivaasta, tietoa henkimaailmasta, tietoa on olemassa sellaisista asioista, joita te ette ilman muuta osaa selittää. Onhan spiritistinen liike viime vuosisadan puolivälistä saakka toiminut maailmassa ja vakuuttanut, että mediumien välityksellä, erityisesti herkkien ihmisten välityksellä voi henkimaailma antaa itsestään tietoa, ja on tullut todetuksi, että kaikki muut selitykset paitsi henkimaailman mukana olo, henkimaailman vaikutus, jonkin vainajan vaikutus, kaikki muut ovat tuulesta temmattuja. On vaikeata selittää muulla tavalla, kuin että vainajat ovat myötävaikuttamassa, siis ihminen on olemassa kuoleman jälkeen. Tämä ei ole tunnustettu asia, mutta tieteellisissä piireissä alkavat ihmiset enemmän ja enemmän

tuntee, että on olemassa salaperäisiä asioita, joita ei voi selittää. On olemassa sellaisia ilmiöitä kuin esim. telepatia, kaukovaikutus, ajatuksen siirtyminen toisesta ihmisestä toiseen. Tuo on todistettu ilmiö. Kuinka on siis ymmärrettävissä, jos vain uskotaan aineeseen, näkyväiseen aineeseen, että ihminen ollessaan kaukana voi lähettää ajatuksen toiselle. Sehän on hyvin todistettu asia, että jos joku ihminen on hypnotisoija, ja toinen ihminen on mediumi, niin vaikka hypnotisoija olisi Oulussa ja mediumi Helsingissä, ja jos hypnotisoija sanoo, että nuku, niin hän nukkuu. Tuohan osoittaa, että ihmisten välillä on olemassa kaukovaikutusta ja meidän radioaikanamme, kun kaikki alkaa olla täällä näkymättömien voimien ympäröimänä, niin ei tieteellinen maailma voi kieltää näitä asioita. Vaikka ei ihminen olisi tutkinut näitä asioita, niin on hän kuitenkin voinut kuulla konsertin Helsingissä, kun hän itse on maaseudulla ja hän on voinut kuulla radiossa konsertin Lontoosta ja hänen täytyy tunnustaa, että on olemassa ihmeellinen kaukovaikutus ilmaa pitkin. Hypnoottiset ilmiöt ovat myöskin todistuksia tällaisesta. Jos me nyt puolueettomasti ja objektiivisesti katselemme tiedon probleemia yleensä, niin me voisimme edeltäkäsän sanoa, että varmasti on olemassa yksi tieto, mutta on olemassa kolmea lajia tietoa. Ensimmäinen tieto: Aistillisten havaintojen maailman kautta saavutettu tieto näkymättömästä maailmasta. Sen kaikki tuntevat. Sitten on mahdollisesti olemassa toinen tieto, absoluuttinen tieto Totuudesta ja Jumalasta, itse elämästä ja sen salaisuudesta. Sitten on mahdollisesti olemassa ja sitä mahdollisuutta tuskin voi kieltää, tieto niistä asioista, jotka ovat tämän näkyväisen maailman ja tuon synteettisen totuuden eli Jumalan välillä. Selvästi ei ole niin, että on tämä näkyväinen maailma ja Jumala sen takana, niinkuin protestanttisessa maailmassa on uskottu. Ihminen kuolee ja haudataan, sitten herätetään Jumalan yhteyteen. Ei ole niin, että on olemassa vain näkyväinen maailma ja henkimaailma sen takana. Täällähän ei uskota kummituksiin ja kaikkeen sellaiseen. Katolisessa

maailmassa uskotaan pyhimyksiin ja rukoillaan niitä, ajatellaan, että on olemassa helvetti ja kiirastuli ja Jumala siellä kaukana, mutta muuta ei ole siinä välillä. He asettavat Jumalan heti näkyväisen maailman taakse, niin ettei ole mitään välitilaa. Mutta viimeaikoina on alkanut näyttää, että on olemassa muutakin kuin tämä näkyväinen maailma, on olemassa näkymätön henkimaailma, salaperäisyyksien maailma, ja siitäkin siis voi olla ehkä tietoa. Kolmenlaista tietoa meillä siis voi olla. Tietoa näkyväisestä maailmasta, tietoa Jumalasta eli Totuudesta ja tietoa näkymättömästä maailmasta, Jumalan ja näkyväisen maailman välillä. Ja jos on olemassa näitä kolmea lajia tietoa, niin voimme kysyä, millä tavalla tietoa niistä voi saada näistä kaikista maailmoista? Silloin luonnollisesti meidän intressimme kiintyy tuohon henkimaailmaan, tuohon Jumalan ja näkyväisen maailman välillä sijaitsevaan olotilaan. Henkimaailmassa on tiloja, joita nimitämme kiirastuleksi ja taivaaksi, jotka ovat välikohtia matkallamme Jumalan luo. Ajattelemme, että miten niistä kaikista voi saada tietoa, sillä uskottuhan on aina, ettei niistä voi saada tietoa, mutta näyttää siltä, että elämä itse huutaa, että tietoa voi saada näistä asioista. Siis me kysymme, että miten sitä tietoa saadaan. Itsestäänhan silloin pätkähtää päähämme, että jos voi lähestyä henkimaailmaa, niin silloin voi sitä tehdä kahta tietä pitkin, voi joko tästä näkyväisestä maailmasta ikäänkuin nousta henkimaailmaan, voi tästä niinkuin astua henkimaailmaan, nähdä kuin ylöspäin ja sisään näkymättömään maailmaan lähtien tästä näkyväisestä tai sitten sillä tavalla, että laskeudumme tuohon näkymättömään maailmaan, jolloin tämä ensin vaatii tietoa Jumalasta, ensin tietoa itse elämästä ja sitten näistä elämän ilmauksista. Nuo kaksi mahdollisuutta epäilemättä on olemassa. Sen me ymmärrämme ilman muuta, jos voimme mielessämme kokea nämä eri maailmat ja tiedon lajit. Ja nyt ihmisestä tietysti tuntuu luonnollisimmalta ja läheisimmältä, että henkimaailmaan ja tietoon henkimaailmasta voisi päästä siten, että nousisi ja astuisi sisään tästä näkyväisestä maailmasta päin. Ainoastaan

ehkä muutamista voi tuntua siltä, että pitäisi ensin olla tietoa Jumalasta ja sitten ehkä saisi tietoa muista asioista. Sillä onhan aivankuin vaadittaisiin erikoinen temperamentti, jotta ensin etsisi tietoa Jumalasta. Tuntuu niin luonnolliselta ajatella näin: Tässä minä olen nyt näkyväisessä maailmassa, mutta pitäisi saada tietoa, onko ihminen olemassa kuoleman jälkeen, sillä jos ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, niin se on luonnollinen tosiseikka. Vaikka henkimaailma on olemassa, niin mistä tiedämme, onko Jumala olemassa. Jos ihminen on suuri filosofi, niin hän ei aseta itselleen tuollaista positisionia. Hän tahtoo luonnollisesti tietää, onko henkimaailmaa olemassa, ja jos hän sitten näkee, että henkimaailma on olemassa, ja jos hän näkee, että hän on olemassa kuoleman jälkeen, niin se asia voi antaa uskoa Jumalaan, ja niin hän tulee vakuutetuksi, että Jumala on olemassa, koska on olemassa näkymätön maailma. Silloin on jotain järjestystä maailmassa, ratsionaalista, pyhää järjestystä, mutta jos ei ihminen ei ole olemassa kuoleman jälkeen, jos ei ole mitään henkimaailmaa olemassa, jos me vain kuolemme pois oltuamme täällä vähän aikaa, niin mitä hyödyttää puhe Jumalasta. Tällä tavalla ajattelee ihminen hyvinkin luonnollisesti ja hänessä voi olla tuollainen tieteellinen tiedonhalu, joka kiihoittaa häntä etsimään tietoa näkymättömästä maailmasta. Nyt olkoon tässä heti ohimennen mainittu, että kaikki viisaat ihmiset, viisaimmat ihmiset ovat aina sanoneet samaa, mitä Jeesus on ilmaissut sanoissaan: „Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muu teille lankeaa.“ Kaikki viisaat ihmiset ovat sanoneet, että jos etsitte ensin Jumalaa, suurta, synteettistä totuutta, itse elämää, niin silloin teille lankeaa tieto muistakin asioista, mutta jos te taas etsitte muita asioita ensin, oli ne vaikka kuinka salaperäisiä, niin ette saa apua elämältä ja maailma on täynnä vaaroja. Tätä emme tietysti osaa ottaa niin kovin paljon huomioon, mutta pankamme sulkumerkkien väliin, että viisaimmat ihmiset ovat näin neuvoneet. Jos me itse ajattemme, niin voimme käsittää, että on olemassa näkymätön maailma ja myöskin käsittää, minkälainen

se näkymätön maailma on ja käsittää minkätähden se on vaarallinen. Jos ajattelette tietoprobleemia taikka ihmisten tietämiskykyä tässä näkyväisessä maailmassa, niin sehän perustuu aistimuksiin. Aistiemme välityksellä saamme tietoa näkyväisestä maailmasta, mutta se ei ole mitään tietoa, senhän kaikki tiedemiehet ja filosofit myöntävät, se ei ole tietoa, että koemme aistimuksia ja teemme havaintoja ympäröivästä maailmasta, vaan tieto tulee siitä, että osaamme järjestää näitä havaintoja. Tiedon edellytyksenä on ajatus ja järki. Tekevähän eläimetkin havaintoja, eläin näkee, kuulee ja tuntee, mutta meillä ei ole todistuksia siitä, että eläin tietäisi, meillä ei ole varmoja todistuksia, että eläin tietäisi. Me näemme selvästi, että ihmisellä on tietoa. Ihmisessä kokemukset ovat toisenlaisia tai oikeammin sanoen hänen kokemuksensa ovat samoja, mutta hän osaa niistä kokemuksista tehdä tietoa sentähden, että hän on järkiolento, joka ajattelee, hänessä on ajattelija itsessään, järki, joka tekee hänelle tiedon mahdolliseksi. Sentähden me koemme aistimuksia ja havaintoja, mutta luokittelemme ne ja teemme niistä mielteitä ja käsitteitä. Ajattelemme ja pääsemme käsityksiin luonnon laeista, jotka hallitsevat tätä maailmaa. Jos meillä ei olisi järkeä, muistia ja tietoa, niin me esimerkiksi voisimme kauhistua, kun aurinko menee mailleen; mutta meidän kokemuksemme ja meidän tietomme sanovat meille, että muutaman ajan kuluttua aurinko nousee. Jos menemme taas villikansojen luokse, niin heille tämä juuri merkitsee kuolemaa, he hämmästyvät seuraavana aamuna muistamatta mitään ja elävät uutta elämää. He eivät mitään ajattele, he eivät pelästy, sillä heidän järkensä on niin primitiivinen. Mutta ihmiset, jotka ovat tulleet järkeviksi olennoiksi, yhdistävät kaikki päivät, koko elinikänsä yhdeksi persoonalliseksi kokemukseksi, jonka he ymmärtävät. Hän siis tietää, ettei ole mitään hätää, kun tulee yö ja ei ole mitään hätää, kun tulee talvi. Mutta ihmisen aistit pettävät. Ihminen on tieteellisillä laskelmilla ja havainnoilla tullut varmuuteen, niinkuin meistä näyttää, että aurinko nousee ja laskee, vaikka

aurinko ei nouse ja laske. Meistähän tuntuu myöskin, että kuu nousee idästä ja laskee länteen. Meillä on tällaisia havaintoja, jotka ovat muodostuneet harhahavainnoiksi tiedossamme. Me voimme tietää tarkemmin kuin havaitsemme. Me olemme tietämisessämme päässeet johonkin kohtaan ja kun me vähän ajattelemme tätä näkyväistä maailmaa, kun me otamme huomioon mitä asioita tästä tiedämme, niin itseasiassa joudumme siihen, että tämä näkyväinen maailma on aistimusharhaa, meidän emme oikeastaan tiedä siitä mitään, me emme tajua tätä aistillista maailmaa sellaisena kuin se on. Kysykää keneltä luonnontieteilijältä tahansa, onko tämä kateederi todellisuus, niin hän vastaa, että se on harhaa, harhanäky. Me voimme kuulla, että se äännähtää, kun me lyömme siihen ja tuntee ja maistaa sitä. Kaikki tuntemme ja näemme samalla tavalla, mutta kuitenkin meidän täytyy tunnustaa itsellemme, että se on täydellinen harha-aistimus, sillä tuollaista todellisuutta, joka on meidän tajunnassamme, ei ole olemassa. Se on meidän käsityksemme todellisuudesta, mutta ei ole itse todellisuus, das Ding an sich. Jokainen luonnontieteilijä puhuu atomeista. Hän kertoo heti meille, että tämä kateederi on kokoonpantu lukemattomista atomeista. Atoomit ovat salaperäisiä olioita. Mikä on salaisuus, joka on tämän takana, mikä on todellisuus? Se on se, että siinä on pikku eloja, äärettömän pieniä ja näkymättömiä eloja, joita ihminen ei voi suurimmallakaan mikroskoopilla nähdä, mutta ne ovat olemassa; se on laskettu sillä tavalla. Atoomit siis kiertävät toistensa ympäri, minimi välimatkan päässä toimistaan. Tämä kateederi on suuri kokoamus aurinkokuntia; niitä on lukematon määrä. Kaikki aika ja paikka on harhaa, suuruus ja pienuus on aivan harhaa. Mistä me voimme mitään tietää. Se on meidän harha-aistimustamme ja meidän tietämättömyyttämme, jos meillä olisi toisenlainen aistimus, niin aurinkokunta olisi kuinka pieni tahansa, avaruutta ei ole oikeastaan muuten kuin meidän tajunnassamme. Se voi olla pieni tai niin mahdottoman iso, ettei meillä ole aavistustakaan, mutta suhteellisesti tämä kateederissa

oleva aurinkokunta on pienempi kuin se aurinkokunta, jossa me elämme, mutta abstraktisesti ei suuruutta eikä pienuutta ole olemassa. Meillä ei ole muuta tietoa kuin harha-aistimuksista. Tämä kateederi on kokoonpantu lukemattomista joukoista aurinkokuntia ja niitä pitää koossa jokin merkillinen voima. Mikä sellainen voima on? Se on elämää ja liikuntaa. Luonnontieteilijät myöntävät, että elämä on liikuntaa. Kaikki meidän käsityksemme tästä näkyväisestä maailmasta riippuu oikeastaan liikunnosta. Liikunto on elämää. Jos ei olisi elämää, niin ei olisi mahdollisuutta aistita mitään, silloin kaikki olisi kuin kuollutta, mutta se, että on jotain olemassa, se on elämää, se on liikuntaa, se on vibratioonia, värähtelyä, väreilyä, se on noiden aurinkokuntien kiertämisestä, noiden aurinkokuntien, atoomien liikkumista, se on se, joka tekee aistimuksen mahdolliseksi. Mehän voimme ottaa jokapäiväisestä elämästä tieteellisiä todistuksia siitä, että liikunto tekee harhat mahdollisiksi. Jos me esim. kuulemme pistoolin laukauksia, 15 laukausta sekunnissa, niin me kuulemme 15 eri laukausta, mutta jos kuulemme 16 eri laukausta yhdessä sekunnissa, niin ne eivät ole enää laukauksia, vaan silloin on olemassa vain yksi ääni, sillä meidän korvamme ei kuulee muuta kuin yhden urkuäänen. Otetaan tieteellinen esimerkki meidän näkömme suhteen. Jos meillä esim. on kaasuliekki, joka saadaan syttymään ja sammumaan kuusi kertaa sekunnissa, niin me voimme nähdä, kuinka se syttyy ja sammuu, mutta jos se pannaan syttymään ja sammumaan 7 kertaa, niin silloin näemme ainoastaan yhden liekin, sillä silloin siitä tuli yhtenäinen ilmiö, liikunto on niin nopea, ettemme nähneet liikuntaa, vaan ilmiön, jonka olemme saaneet aikaan. Otetaan vielä esimerkki. Meillä on 500 metrin korkeudessa kraana, ajatellaan, että siellä olisi sellainen hyvin korkealla ja sitten kraana avataan, niin että sormen paksuinen vesivirta juoksisi alas. Vesi tulee silloin niin nopeasti, että jos otamme kirveen käteemme ja koitamme sitten panna poikki sitä vesivirtaa, niin emme saa sitä liikahtamaan, veden juoksu on niin nopea ja niin yhtenäinen ja kova, vielä

kovempi kuin puu, liikunto tekee sen. Jokainen meistä tietää myös sen, että jos meillä on pyörä ja siinä puolaimet, niin me näemme puolaimet vississä tahdissa, mutta kun se menee nopeammin, niin me emme näe mitään, ja vaikka puolaimet olisi hyvin ohuet ja pyörä hyvin kapea, niin emme voi erottaa mitään niiden läpi, sillä kaikki singahtaa takaisin. Tuollainen aistimusharha on meillä jokapäiväisessä elämässä. Huomaamme, että koko näkyvä maailma on muodostunut tuollaisista aistimusharhoista. Me tiedämme myöskin, että ääni on värähtelyä. Mutta niitten äänien takana on jotain olematonta, joka on meille hiljaisuutta. Tietysti luonnossa on ne värähtelyt, jotka ovat ylä- ja alapuolella kuulemiamme ääniä. Joskus ääni muuttuu valoksi, me näemme hyvin erilaisia värejä, punainen tuossa ensin alhaalla ja korkeimmalla sitten violetti. Mitä onkaan indigo ja ultra-violetti väri? Me tiedämme, että värivalokuvaus koittaa ottaa ultra-violettia väriä ja siis nähdä jotain sellaista, joka väreilee nopeammin kuin muut värit, joita me voimme käsittää. Koko maailma on värähtelyä, vibratioonia, me aistitsemme jonkun osan siitä, se on valoa ja ääntä, ja joku osa on sitä ja sitä, esim. lämpöä. Meidän tietomme näkyväisestä maailmasta on äärettömän rajoitettu. Mehän ymmärrämme ilman muuta, että jos joku kummitus, vainaja ja henkiolento on olemassa tässä näkyväisessä maailmassa, ei tarvitse muuta kuin, että hänen oma ruumiinsa väreilee samalla tavalla kuin meidän ruumiimme ja sillä tavalla, että meidän aistimme havaitsevat niitä värähtelyjä ja silloin henkiolento voi olla olemassa. Tuon kummituksen värit ovat ultra-violetteja, korkeampia siis kuin violetti väri ja silloin tuo olento on näkymätön. Meidän kätemme menee hänen ruumiinsa läpi niinkuin ei mitään. Tämä ei ole mikään yliluonnollinen asia, se on luonnollinen johtopäätös. Mutta on olemassa toinen näkökohta meidän tiedossamme tästä näkyväisestä maailmasta. Mekö me etsimme tietoa maailmasta? Ei. Meidän täytyy tunnustaa, että me olemme jonkunlaisia tajuavia olentoja, mutta että maailma hyppää meidän päällemme.

Ihmisen täytyy panna silmänsä kiinni ja korvansa kiinni, ettei tajuaisi tätä maailmaa, sillä näkyväinen maailma tunkee sisään ihmiseen ja sanoo hänelle: Ettekö tahdo oppia tuntemaan minua, ettekö tahdo tietää, mikä minä olen? Me emme ollenkaan ihmisinä voi kulkea pimeydessä ja sanoa, ettemme mitään voi tietää elämästä, sillä koko maailman tulee meidän sisäämme. Tämä on hyvin tärkeä kohta, sillä tämä selittää meille, mitä tarkoitetaan sillä puheella, kun sanotaan, että näkymätön maailma voi tulla meille hyvin vaaralliseksi. Olettakaamme, että voisimme jollain tempulla, niinkuin ihmiset ovat aina huomanneet, että voi, jos me voisimme hienontaa aistejamme niin, että meidän silmämme menisivät auki näkymättömään maailmaan, ja että meillä olisi joku aisti, joka toimisi, mutta olettakaamme, että se toimisi näiden fyysisten silmien kautta, ja että meidän silmämme voisivat hienostua niin, että ne voisivat nähdä ultra-violettiä väriä, että ne voisivat aistita ultra-violetin värin, kukaties voisivat aistita punaisen alapuolella olevia värejä ja aistita sitä todellisuutta. Oletetaan, että meidän silmämme kehittyisivät siksi. Mutta olettakaamme, että meidän silmämme eivät oppisi niin ottamaan vastaan uusia värejä, kun ne menevät auki uuteen maailmaan. Me näemme näkymättömään maailmaan, ultra-violettiiin maailmaan, joka ensin on vähän sumuinen, vähän hopean värinen, loistaen aivan uudenlaisilla väriyhdistelmillä. Siinä maailmassa kävelevät vainajat ja henkiolennot ja luultavasti kaikenlaisia muitakin olentoja. Miksi he, nuo henkiolennot, vainajat olisivat yksin siinä maailmassa, ei, siinä on muitakin olentoja, siellä on toisenlaisia olentoja, eikä vain ihmisiä. Nyt kun meidän silmämme menivät auki näkymättömään maailmaan, niin huomaamme, että se tunkee meidän sisäämme, hyppää meidän päällemme. Tässä maailmassa on paljon ristiriitoja ja paljon vaaroja. Joku villipeto voi hyökätä päälleni ja mitä tahansa voi tapahtua, niinkuin ranskalainen sanoo, että odottamaton se aina tapahtuu. Samanlainen on tuo näkymätön maailma, niinkuin täällä on villipetoja, jotka voivat hyökätä ihmisten päälle, niin on sielläkin sellaisia. Kun minun

silmäni menevät auki näkymättömään maailmaan ja olen sen kansalainen, niin olen samalla kuin pukki puutarhurina, sillä en tiedä mitään, vaan kaikenlaiset hirviöt tulevat kimppuuni ja nauravat minulle, että tuossa on otus, joka ei mitään tiedä. Tämä on ihan luonnollista, ei se ole mitään käsittämätöntä. Moni teistä on voinut ajatella lukiessaan viisaitten kirjoissa, älä kehitä yliaistillisia kykyjä, että mihin vaaroihin sitä nyt voisi joutua. Ei hän ymmärrä, että voisi joutua vaaroihin. Kuinka siellä olisi vaaroja, enemmän kuin muuallakaan, täällä maan päällä. Kyllä hän osaa suojella itseään. Mutta hyvin vaikea on todella suojella itseään, jos joutuu Etelä-Amerikkalaisessa aarniometsässä jonkin villipedon kynsiin. Sinä olet oppinut näkyväisessä maailmassa, mutta et osaa olla näkymättömässä. Sentähden on paljon turvallisempaa, ettei joudu siihen maailmaan varustamattomana. Sentähden ovat viisaat sanoneet: Jos sinä tämmöistä tietä, alhaalta ylöspäin, kuljet näkyväisestä maailmasta astut näkymättömään, niin muista, että sinulla pitää olla opas ja opettaja, joka tietää ja osaa opettaa sinua. Vanhoissa mysteerioissa kuljettiin tätä tietä, ja silloin oli Hierofantti, joka oli oppaana ja vanhan Indiassa Upanishadeissa sanotaan: Etsi itsellesi opettaja, sillä ilman häntä on sinun hyvin vaarallista lähteä kulkemaan.

Tämä tie on aina ollut olemassa, mutta Jeesus Kristuksen jälkeen on olemassa tie, joka on meitä lähempänä, kaikkia ihmisiä lähempänä, tie, joka nykyajan ihmiselle ehkä tuntuu hiukan vieraalta, ikävältä: Etsi ensin Jumalan valtakuntaa. Tämä tie on myöskin aina ollut olemassa, mutta Jeesus Kristuksen jälkeen se on todella olemassa, se on niinkuin kaikille olemassa. Ihmiset, jotka eivät sitä tietä, tahdo tai osaa kulkea, tyytykööt silloin tieteellisen tutkimuksen hitaaseen edistymiseen, sillä tieteellisen tutkimuksen turvana on se, että se etenee hitaasti ja kaikkia yksityisseikkoja silmälläpitäen. Tieteellinen tutkimus on siirtymässä nyt näkyväisestä maailmasta näkymättömään. Koko spiritistinen liike vie tieteellisen tutkimuksen askel askeleelta näkymättömään maailmaan. Onhan siinäkin paljon vaaroja, mutta

silloin kuitenkin opitaan niitä vaaroja näkemään ja voittamaan, sillä kaikkihan tieteessä tapahtuu niin hitaasti, mutta jos ihminen tahtoo kulkea nopeammin, jos ihminen ei tyydy siihen, että ihmiskunta ehkä 10 miljoonan vuoden perästä jotain tietää näkymättömästä maailmasta, mutta jos hän nyt tahtoo päästä totuuden tietoon, niin hänelle avautuu tuo toinen tie: Opi ymmärtämään, että suuri elämä, jumalallinen elämä, suuri tajunta, jota nimitämme Jumalaksi, että se on sinussakin. Jumala on sinussakin, vapahtaja on sinussakin. Sinä olet Jumalan Poika. Opi tätä ajattelemaan. Opi tähän tunkeutumaan, syventymään, omista se ajatus, että sinä olet kaikkeuden lapsi, äärettömyyden ilmoitus, Jumalan Poika. Opi eläytymään siihen, ja silloin kun sinä yrität siihen eläytyä, niin sinä ymmärrät ilman muuta ja se tapahtuu kuin itsestään, että kaikki mikä on rumaa, itsekästä ja eläimellistä sen pitää pudota pois. Kuinka sinä, joka olet Jumalan Poika ja juuri eläydyt siihen tietoon, että olet sitä, kuinka sinussa voisi olla mitään heikkoa, pahaa ja syntiä. Senhän pitää kaiken pudota pois. Sinä ymmärrät tämän jo edeltäkäsin. Mutta sitten tapahtuu sellainen ihmeellinen uudestisyntyminen, josta viisaat puhuvat, että huomaat, ja näet, tunnet ja tiedät, että olet Jumalan Poika ja että Isä taivaassa on tämän takana ja että se Isä on rakkautta, ja että rakkaus on siis koko olemassaolon takana. Rakkaus on se suuri syli, jossa koko oleminen lepää. Siitä päästä aloita, opi Isää tuntemaan, opi Jumalaa tuntemaan, niinkuin Jeesus sanoi: „Etsi ensin Jumalan valtakunta.“ Kun ensin pääset yhteyteen maailman suuren Isän kanssa, kun Jumala sinussa tulee Vapahtajaksi, kun Jeesus on näyttänyt sinulle sen tien ja tullut sinulle elämäksi ja totuudeksi, niin silloin, onko se mikään ihme, alkaa näkymätönkin maailma astua sinun eteesi, ja silloin ei sinulla ole mitään hätää, sillä silloin sinä olet Jumalan Poika, joka astut näkymättömään maailmaan sitä pelastamaan, niinkuin näkyväistäkin on pelastettava. Se, että sinä olet Jumalan Poika, panee sinut ymmärtämään tätä näkyväistä maailmaa. Mitä me siitä ymmärrämme, kun ainoastaan tutkimme luonnon lakeja. Se

tulee vain yhä salaperäisemmäksi ja ihmeellisemmäksi ja merkillisemmäksi, kun silmämme menevät auki näkymättömään maailmaan ja me näemme niin paljon, niin paljon yksityiskohtia, niin että emme jaksakaan järjelläkään ja olemisen probleemi tulee yhä monimutkaisemmaksi ja sekavammaksi. Mutta kun olemme syntyneet uudestaan Jumalan Pojiksi, niin silloin tämä näkyväinenkin elämä heti muuttuu meille. Me olemme ymmärtäneet sen, sen arvoitus on ratkaistu. Me tiedämme, mikä on olemassaolo. Elämähän, maailma on olemassa sitä varten, että me sen pelastaisimme, ihmiset ovat olemassa sitä varten, että me heitä rakastaisimme, se, miksi me olemme olemassa? Minä olen olemassa siksi, että Jumala on olemassa, ja Jumala on olemassa siksi, että Hän rakastaa. Kaikki muuttuu. Näkyväisen elämän arvoitus on ratkaistu ja meidän aistiemme eteen astuu näkymätön maailma ja me alamme enemmän ja enemmän sitä tuntea ja tutkia. Se astuu itse meidän eteemme ja me opimme sitä yhä enemmän tuntemaan. Kun me tunnemme Jumalan, niin missä on ne helvetit ja paholaiset, jotka voisivat peloittaa meitä. Vielä olisi paljon puhuttavaa, mutta ehkä toisella kertaa on siihen tilaisuus.